

A Fővárosi Ítéltábla az ADVOCO Vagyonkezelő és Tanácsadó Korlátolt Felelősségű Társaság (9022 Győr, Liszt Ferenc u. 37.; ügyintéző: Gáspár János felszámolóbiztos) felszámoló által meghatalmazott dr. Merényi László ügyvéd (9022 Győr, Aradi vértanúk útja 14.) által képviselt BT Kft „f.a.” (.) felperesnek, a Ügyvédi Iroda (ügyintéző:ügyvéd) által képviselt dr. alperes neve(.) alperes ellen szerződés érvénytelenségének megállapítása iránt a Budapest Környéki Törvényszék 2017. szeptember 29-én kelt 3.G.40.677/2016/17. számú ítélete ellen a felperes 18. sorszámú fellebbezése folytán a 2018. március 28. napján megtartott nyilvános tárgyaláson meghozta az alábbi

Í t é l e t e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi felperest, hogy fizessen meg az államnak – az illetékes állami adóhatóság külön felhívására a felhívásban írt módon és számlára – 1.118.000 (egymillió-száztizennyolcezer) forint másodfokú eljárási illetéket.

Kötelezi továbbá felperest, hogy fizessen meg alperesnek 15 nap alatt 190.500 (százkilencvenezer-öttszáz) forint másodfokú perköltséget.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

Az irányadó tényállás szerint a felek 2013. szeptember 1. napján egymással kölcsönszerződést kötöttek, amelynek értelmében a szerződéskötés napján fennálló tőkésített elszámolás szerint alperes 50 millió Ft készpénzt adott kölcsön felperesnek 26%-os mértékű éves hozam mellett, amelyet felperes a tőke visszafizetésekor volt köteles alperesnek megfizetni. Az egyéves futamidejű kölcsön lejáratának időpontját a felek 2014. augusztus 31. napjában határozták meg. A kölcsön visszafizetéséről alperes a lejáratot követő napon volt jogosult rendelkezni. A kölcsönszerződés megkötésével egyidejűleg a felek hatályon kívül helyezték a közöttük korábban, 2012. október 10. napján létrejött és 65.700.000 Ft összegről írt kölcsönszerződést.

2015. április 15. napján a felperes felszámolásának elrendelése iránti kérelmet nyújtottak be a Budapest Környéki Törvényszéknél, melynek alapján a bíróság felperes felszámolását 2015. év szeptember 15-i kezdő időponttal elrendelte. A bíróság a felperes felszámolójaként az ADVOCO Vagyonkezelő és Tanácsadó Kft.-t jelölte ki.

A Készenléti Rendőrség Nemzeti Nyomozóiroda Korrupció és Gazdasági Bűnözés elleni Főosztálya 2016. március 23. napján adta át a felszámolónak a felperes korábban lefoglalt iratait 89 dossziében,

mely iratanyagnak részét képezték az alperessel megkötött kölcsönszerződések és az azokhoz kapcsolódó ki- és befizetési bizonylatok is.

Alperes a felperes elleni felszámolási eljárásba határidőben hitelezőként nem jelentkezett be.

Felperes a 2016. szeptember 12. napján előterjesztett keresetében annak megállapítását kérte a bíróságtól, hogy a felek között 2013. év szeptember 1. napján 50 millió Ft összegre évi 26%-os mértékű hozam mellett és a 2014. év február 14. napján 3.079.008 Ft évi 20%-os hozam mellett kötött kölcsönszerződés érvénytelen és az eredeti állapot helyreállítása körében kötelezze alperest 13.975.000 forint kamat felperes javára történő megfizetésére perköltségeiben történő marasztalása mellett.

Állította, hogy a keresettel támadott kölcsönszerződések feltűnően aránytalan értékkülönbséggel jöttek létre, mivel a jegybanki alapkamatot messze meghaladó éves hozamot kínált a kölcsön tőke összege után a felperes. Az volt az álláspontja, hogy mindezek okán a Cstv. 40. § (1) bekezdésének b) pontja alapján a kölcsönszerződések érvénytelenek, így az azok után kikötött hozam a felperesnek visszajár. Az alperes védekezésére figyelemmel a felperes hangsúlyozta, hogy a keresetindítási határidőt betartotta, mivel a felszámolás kezdő időpontjától számított egy év még nem telt el, a felperes iratait lefoglaló nyomozóhatóságtól csupán 2016. július 20. napján kapta meg a felperes törvényes képviselőjeként a felszámoló azokat a szükséges adatokat, kimutatásokat és nyilvántartásokat, amelyek segítségével a felszámoló a perindításhoz szükséges releváns körülményeket megismerte, a szerződés megtámadhatóságát felismerhette.

Alperes érdemi ellenkérelmében a felperes keresetének elutasítását és perköltségekben marasztalását kérte. Elsődlegesen azzal védekezett, hogy felperes a keresetindítás 90 napos szubjektív határidejét elmulasztotta, mivel az iratokat a rendőrségtől már 2016. év március 23. napján megkapta. Ettől az időponttól kezdve a felszámolónak megvolt az a lehetősége, hogy az iratanyagot átvizsgálja. A felperes keresetében támadott szerződések a rendőrségtől átvett iratanyag részét képezték, a szerződésekben írt hozamok eltúlzottsága pedig a kölcsönszerződések szövege alapján megítélhető volt. Ekkor már a hitelezők számára nyitva álló igénybejelentési határidő is eltelt, így a felperesi kereset indításához szükséges valamennyi információ a felperes rendelkezésére állt. Ezért a felszámoló a saját kockázatára várta be a birtokában lévő iratok rendszerezésére szolgáló rendőrségi kimutatásokat, illetve nyilvántartásokat. Alperes érdemét tekintve is alaptalannak találta a keresetet. Állította, hogy felperes a keresetleveléhez 2014. év február 14. napján kelt kölcsönszerződést nem mellékelte, ezt a felperes által hivatkozott szerződést alperes beazonosítani sem tudja. Tagadta, hogy kamatot, illetve hozamot vett volna át a keresettel érintett szerződés alapján felperestől, így álláspontja szerint semmiféle összeg visszafizetésére nem lehet kötelezni. Azzal is védekezett, hogy a perbeli ügylet megkötésére felperes engedéllyel sem rendelkezett, így a perbeli kölcsönszerződés jogszabályba ütközik, ami miatt érvénytelen. Érdemi ellenkérelmében 53.079.008 forint és kamatai erejéig a felperessel szemben beszámítási kifogást is előterjesztett.

Az elsőfokú bíróság a felperes keresetét elutasította, egyben kötelezte a felperest az alperes javára 786.448 Ft perköltség megfizetésére, továbbá a Magyar Államnak külön felhívásra 838.500 Ft eljárási illeték megfizetésére.

Határozata jogi indokolásában idézte az eljárásra irányadó, a csődeljárásról és a felszámolási eljárásról szóló 1991. évi XLIX. törvény (Cstv.) 40. § (1) bekezdésének b) pontját, és utalt arra, hogy az alperes elsődleges védekezésében foglaltakra figyelemmel azt vizsgálta, hogy a Cstv. 40. § (1) bekezdésében írt, a tudomásszerzéstől számított elévülési jellegű 90 napos határidőt a keresetindításra a felperes megtartotta-e. Rögzítette, hogy a Készenléti Rendőrség Nemzeti Nyomozó Iroda Korruptió és Gazdasági Bűnözés elleni Főosztálya Korruptió Bűnözés elleni Osztályának 2017. június 30. napján érkezett adatközléséből egyértelműen megállapítható, hogy a

felszámoló a rendőrségtől már 2016. év március hó 23. napán megkapta a keresetével érintett kölcsönszerződéseket, illetve az azokhoz kapcsolódó bizonylatokat is. Ettől az időponttól kezdve tehát a felszámolónak megvolt az a lehetősége, hogy az iratanyagot átvizsgálja, azt a saját szempontjai alapján rendszerezze és a kölcsönszerződések bíróság előtti megtámadásáról döntsön. Utalt rá, hogy felperes a Cstv. 40. § (1) bekezdésének b) pontjára hivatkozva állította, hogy a keresetével támadott kölcsönszerződések, az azokban foglalt hozam mértéke miatt feltűnően aránytalan értékkülönbséggel megkötött ügyletek. E megtámadási ok felismeréséhez az elsőfokú bíróság megítélése szerint a felszámolónak elegendő volt ismernie a keresetével támadott kölcsönszerződések szövegét. Ez pedig a felszámoló számára már 2016. évi március 23. napjától kezdve rendelkezésre állt. Így a 90 napos elévülési jellegű keresetindítási határidő a felszámolóval és így a felperessel szemben már ezen a napon megnyílt. A felszámoló ezért a saját kockázatára döntött úgy, hogy a rendőrség rendszerező munkájának eredményét, a különböző kimutatásokat, nyilvántartásokat a nála lévő iratok könnyebb áttekinthetőségének biztosítása érdekében bevárja. A felszámoló azonban így a perindítással elkésett. Az első fokon eljáró bíróság utalt arra, hogy a felperesnek a felszámolóbiztos és E L rendőrszázados tanúkénti meghallgatására irányuló bizonyítási indítványát mellőzte, tekintettel arra, hogy a bíróság megkeresésére a nyomozóiroda válaszát E L rendőrszázados szerkesztette, tehát az ügyben releváns kérdésre vonatkozó nyilatkozata írásban már rendelkezésre állt.

A törvényszék a perköltségről a Pp. 78. § (1) bekezdése alapján rendelkezett. Mivel felperes pervesztes lett, ezért a felperest kötelezte az alperes ügyvédi munkadíjából álló perköltségének megfizetésére, melynek mértékét a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (2) bekezdésének a) pontja alapján, a pertárgyérték 5%-hoz igazodó mértékben (619.250 forint) állapította meg, áfával növelt összegben.

Az ítélet ellen a felperes terjesztett elő fellebbezést, melyben az elsőfokú határozat hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróság újabb tárgyalásra és újabb határozat hozatalára utasítását kérte, a felperes perköltségben marasztalására mellett.

Fellebbezésében hangsúlyozta, hogy az elsőfokú bíróság álláspontját vitatja, mivel már a keresetlevele 3. oldal 7. bekezdésében hangsúlyozta, hogy a felszámoló a jelen per megindításához szükséges adatokat, a rendelkezésre álló egyéb elektronikus kimutatásokat, nyilvántartásokat, a nyomozóhatóság 2016. augusztus hó 8. napján kelt írásbeli tájékoztatása szerint 2016. július hó 20. napján vette át. Így a szerződés megtámadására a tudomásszerzéstől számított 90 napon, illetve 2015. év szeptember hó 15. napjától számított egy éves határidőn belül került sor. Felhívta a figyelmet arra, hogy a nyomozóhatóság fent hivatkozott 2016. év augusztus hó 8. napján kelt írásbeli tájékoztatása alapján indítványozta a bíróságnak, hogy keresse meg a rendőrséget annak közlése iránt, hogy az iratanyagot mely időpontban továbbította a felszámoló részére, továbbá milyen mennyiségű iratot juttatott el a felszámolóhoz, illetve a nyomozóhatóságnak milyen időráfordítást jelentett az iratok átvizsgálása a nyomozás lefolytatása során. Hangsúlyozta, hogy a nyomozóhatóság bírósági megkeresésre adott válasza nem egyértelmű, és hiányos. Nem említi a hivatkozott 2016. augusztus 8. napján kelt tájékoztatót, ezzel azt a látszatot kelti, mintha minden rendelkezésére álló irat átadásra került volna a felszámoló részére. Arra nézve sincs adat, hogy a nyomozóhatóság milyen mennyiségű iratot juttatott el a felszámolóhoz, illetve milyen időráfordítást jelentett a nyomozóhatóságnak az iratok átvizsgálása a nyomozás lefolytatása során.

Álláspontja szerint tévesen szerepel a nyilatkozatban, hogy bizonyos iratok a lefoglalással egyidejűleg – 2015. április 23-án – átadásra kerültek a felszámoló részére, mivel a lefoglalás időpontjában még nem is volt felperesnek kirendelt felszámolója. A felszámolás kezdő időpontja ugyanis 2015. szeptember 15. napja.

Hangsúlyozta, hogy a felszámoló 2016. március 23. napját követő 90 napon belül kizárólag a

birtokában lévő szerződések tartalma alapján nem ismerhette fel ténylegesen a kölcsönszerződések megtámadhatóságát, a megtámadás törvényes okait, mert ahhoz többletényállás megállapítására volt szükség a Cstv. 40. § (1) bekezdésben rögzített speciális perlési feltételek miatt.

Utalt arra, hogy a Cstv. 40 § (1) bekezdésének b) pontja alapján csak olyan személlyel szemben lehet pert kezdeményezni, aki nem minősül hitelezőnek a felszámolási eljárásban. Ezért a felszámolónak meg kellett várni, hogy a hitelezői igény bejelentésére nyitva álló 180 napos határidő elteljen. Ezt követően kellett a hitelezői igényként nem bejelentett, de a felperesi társasággal szerződéses kapcsolatban álló személyekre vonatkozó iratok között megkeresni azokat a bizonylatokat, amelyek alátámasztják, hogy a per szempontjából vizsgálandó kétéves időszakban kifizetés történt a hitelezőnek nem minősülő ügyfél részére. E feltételek tisztázásához nyilvánvalóan nem volt elégséges csak a kölcsönszerződések szövegének az ismerete, ehhez lényegesen több adatra volt szükség, leginkább azokra a számítógépes felperesi nyilvántartásokra, amelyeket csak 2016. év július 20-án kapott meg a felszámoló a rendőrségtől. Arra is hivatkozott, hogy a jelen perrel egyidejűleg a felperesi társaság tulajdonosai, tisztségviselői és dolgozói ellen a Budapest Környéki Törvényszéken – 11.B.69/2016. számon – büntetőeljárás van folyamatban. Az elsőfokú eljárásban beszerzett vádiratból megállapítható, hogy körülbelül 3500 kölcsönszerződés és ezzel kapcsolatos iratanyag került lefoglalásra, és hozzávetőlegesen 1600 kölcsönadó volt érintett az ügyben. A felszámoló pedig közel 600 személy bejelentett hitelezői igényét vette nyilvántartásba, és nagymértékben nehezítette a helyzetét az is, hogy a felperesi társaságnak hiányos volt a könyvelése, nem voltak pénztárbizonylati tömbjei, pénztárnaplója, pénzügyi analitikája, amelyek alapján a kamatokkal folyamatosan feltőkésített kölcsönszerződések szerint a pénzmozgások nyomon követhetők lennének.

Nyomatékosan utalt arra, hogy a feltűnően aránytalan értékkülönbség miatti érvénytelenség megállapításán kívül a Ptk. érvénytelen szerződésre vonatkozó rendelkezései alapján az eredeti állapot helyreállítását is kérte a bíróságtól. Az eredeti állapot helyreállítása és az alperesekkel történő elszámolás során komoly problémát okozott a kereset elkészítésekor a pénzügyi analitika, az ügyféllista, az ügyfélkört érintő pénzforgalomra vonatkozó adatok, az elektronikus kimutatások, nyilvántartások hiánya. A felszámoló külön munkacsoportot hozott létre annak érdekében, hogy a kifizetésekkel kapcsolatos bizonylatok felkutatása és rendszerezése az iratanyagból megtörténjen. Mindezek alapján – álláspontja szerint – érzékelhető, hogy a 2016. március 23. napját követő 90 napon belül fizikai képtelenség volt az iratanyag áttekintése, rendszerezése, az esetleges perlési lehetőség észlelése. Kiemelte, hogy a megtámadás törvényes okainak tisztázásában óriási szereppel bírt a rendőrségtől 2016. július 20. napján átvett ügyféllista, az ügyfélkört érintő pénzforgalomra vonatkozó adatok, az egyéb elektronikus kimutatások, nyilvántartások, mely dokumentumok, adatok nélkül a 89 dossziéba foglalt több 1000 oldalas rendezetlen iratok alapján a kölcsönszerződések megtámadásának a törvényes lehetőségét, okát képtelenség volt felismerni. Hivatkozott a Ptk. 6:24 §-ára az elévülés nyugvásának szabályára, mivel álláspontja szerint a perindítási határidő elévülési jellegű, tehát mindaddig, amíg a perindításra jogosult menthető okból nincs abban a helyzetben, hogy a perindításhoz szükséges körülményeket felismerje, addig az elévülési határidő nyugszik, vagyis nem telt el a 90 napos szubjektív keresetindítási határidő. Sérelmezte, hogy a 2017. szeptember 29. napján tartott tárgyaláson állításának igazolására indítványozta az ügyben eljáró nyomozóhatóság képviselőjének, EL rendőrszázadosnak és Gáspár János felszámolóbiztosnak a meghallgatását, azonban bizonyítási indítványának az elsőfokú bíróság nem adott helyt.

Sérelmezte az elsőfokú bíróság által az alperes javára megállapított összegű perköltséget is. Hangsúlyozta, hogy a perben kis számú érdemi cselekmény történt, kiterjedt bizonyítás nem folyt, és bonyolult jogkérdésben való állásfoglalásra, nagy terjedelmű munkaigényes előkészítő iratok benyújtására az alperes részéről nem került sor.

Alperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte.

Kifejtette, hogy a per adatai alapján a keresetindítási határidő kezdő időpontja tekintetében két lehetőség merült fel, 2016. március 23. és 2016. július 20-a. A két időpont lényegi különbsége, hogy a felperes keresetét 2016. szeptember 12-én nyújtotta be, az előbbi időpont mellett tehát elmulasztotta a keresetindítási határidőt, míg utóbbi időpont esetében azt megtartotta. A felperes keresetében ez utóbbi időpontra hivatkozva állította, hogy a felperesi felszámolás alatt álló társaság egyes elektronikus nyilvántartásait, kimutatásait a felszámoló 2016. július 20-án vette át a nyomozóhatóságtól, így ekkor került abba a helyzetbe, hogy a keresetindítás lehetőségéről döntsön. Ehhez képest az elsőfokú bíróság megkeresésére a Készenléti Rendőrség Korruptió és Gazdasági Bűnözés Elleni Főosztálya Korruptió Bűnözés Elleni Osztálya 2017. március 10. napján kelt adatközléséből egyértelműen kitűnik, hogy a felszámoló a rendőrségtől már 2016. március 23-án megkapta a keresetével érintett kölcsönszerződéseket, illetve az azokhoz kapcsolódó pénzügyi bizonylatokat is. Utóbbi tény felperes a nyomozóhatóság nyilatkozatának beszerzését követően nem vitatta. Arra hivatkozott, hogy az átvett iratok, nevezetesen a kölcsönszerződések és az azokhoz kapcsolódó pénzügyi bizonylatok a keresetindításhoz nem voltak elegendők. A keresetről megalapozottan csak a felperes elektronikus nyilvántartásai, kimutatásai, ügyféllistája alapján lehetett döntést hozni. Alperes e tekintetben egyetértett az elsőfokú bíróság jogi álláspontjával a tekintetben, hogy a felperes sem a keresetében, sem pedig a fellebbezésében nem adott elő olyan konkrét adatot, releváns tény, vagy egyéb körülményt, amely csak a 2016. július 20-i iratátadást követően állt volna rendelkezésére. A felperes csupán hivatkozott ilyen többlettényállásra, azt azonban nem igazolta. A felperes még azt sem adta elő egyértelműen, hogy milyen jellegű az a többlettényállás, illetve lényegesen több adat, ami a felperes szerint szükséges volt a keresetindításhoz. A felperes fellebbezésében felperesi felszámoló adatfeldolgozó munkáját, annak mennyiségét részletezi, abból azonban a hivatkozott többlettényállás nem állapítható meg, figyelemmel arra, hogy a hivatkozott pénzügyi bizonylatok is, amelyek feldolgozásának időigényességét hívja fel a felperes, nem vitásan a kölcsönszerződésekkel egyidejűleg átadásra kerültek, azaz már 2016. március 23-tól a felperes rendelkezésére álltak. Tény továbbá, hogy a feltűnő értékaránytalanság alapját képező kölcsönszerződésben kikötött kamat mértékét maga a kölcsönszerződés tartalmazza, amely már 2016. március 23-án a felperesi felszámoló rendelkezésére állt, ezt maga a felszámoló sem vitatta. A személyes meghallgatása során – hasonló tárgyban folyamatban lévő eljárásban – elmondta azt is, hogy a többször hivatkozott ügyféllistán a felperesi társaság belső, nem hiteles nyilvántartásai voltak, amelyek csak az adatfeldolgozást módosították, orientálták a felszámoló számára. Mindezek miatt alperes álláspontja szerint súlytalan a felperesnek az iratok mennyiségére, számosságára és az adatfeldolgozás időigényére történő hivatkozása is, különösen, mivel a felperesnek előzetesen erről is tudomása volt. Utalt e körben a Kúria 2017. évben 65. számon közzétett eseti döntésére is, melyben a Kúria megállapította, hogy az elévülési jellegű határidő kezdő időpontja az a nap, amikor a felszámoló a keresettel támadott szerződés tartalmát és egyéb releváns körülményeket megismerte, a szerződés megtámadhatóságát felismerte, a megtámadás törvényes okáról ténylegesen tudomást szerzett.

Alperes utalt arra is, hogy alaptalan felperesnek az a fellebbezési hivatkozása, miszerint a hitelezői igények bejelentése miatt nem volt olyan helyzetben, hogy a kereset megindításáról döntsön. A felperesi társaság felszámolását 2015. szeptember 15-én rendelték el, így a hitelezők számára a követelések bejelentésére nyitva álló 180 napos határidő 2016. március 15-én, azaz még azt megelőzően lejárt, hogy a felszámoló 2016. március 23-án az iratokat a nyomozóhatóságtól átvette volna. A felperes keresetindítási határidő megtartottságával kapcsolatos álláspontját a felperes felszámolójának más ügyben elhangzott személyes meghallgatása során tett nyilatkozata, illetve a rendőrnemző más ügyben készült jegyzőkönyvébe foglalt vallomása cáfolja. Mindezek okán alperes úgy véli, megalapozatlan a felperesnek az a hivatkozása is, hogy az elsőfokú bíróság által

mellőzött meghallgatások eredménye a felperes keresetének más elbírálását eredményezte volna. Alperes a felperesnek a perköltség mértékére, a munkadíjának mérséklésére irányuló kérelemmel összefüggésben azt hangsúlyozta, hogy az alperes érdemben jogi képviselő igénybevétele mellett perbe bocsátkozott, részt vett a per valamennyi tárgyalásán és a felperes valamennyi előadására érdemi nyilatkozatot tett. A felperes szempontjából sajnálatos módon a keresetének elutasítására nem érdemi, hanem pergátló kifogás alapján kerül sor, ez nem az alperes jogi képviselőjének munkáját minősíti vagy értékét csökkenti. A felperes mulasztása a perköltség csökkentése körében az alperes terhére nem róható, a megítélt perköltség ezért – alperes védekezése szerint – méltányossági alapon nem csökkenthető.

A fellebbezés nem alapos.

Az ítéletábra egyetértett a törvényszék releváns tényállásból levont, a keresetet elkészttség okán elutasító jogkövetkeztetésével.

Az elsőfokú bíróság – figyelemmel a Cstv. 40. § (1) bekezdés b) pontjára alapított keresetre is irányadó 90 napos elévülési határidőre – az alperes elévülési kifogása alapján helyesen tette vizsgálat tárgyává a felperes tudomásszerzésének időpontját a szerződés megtámadhatóságának felismerése körében. A Cstv. 40 §-ában szabályozott megtámadási határidő vonatkozásában annak bizonyítása lényeges, hogy a felszámoló mikor szerzett tudomást a megtámadott szerződés keresetindítás szempontjából releváns adatairól, mivel a felperes a kereseti kérelmét az ettől számított 90 napos elévülési határidő alatt terjesztheti elő. E határidő az elévülésre irányadó rendelkezések szerint hosszabbodik meg, az elévülés nyugvása, vagy félbeszakadása folytán meghosszabbodott határidők az egy éves határidőn belül érvényesülhetnek. A 90 napos határidő megtartásánál nem azt kell a bíróságnak vizsgálnia, hogy mennyi időre lehetett szüksége a felszámolónak a megtámadhatóságról való tudomásszerzéshez, hanem azt, hogy mikor szerzett tudomást a keresetindítás szempontjából releváns tényekről. Ez időpontot követő 90 nap alatt kell eldöntenie a Cstv. 40. §-ban foglaltak szerint keresetindításra jogosult félnek, hogy kívánja-e a Cstv. 40. §-ban szabályozott feltételeknek megfelelő szerződés megtámadását.

Az adott ügyben a felperes az elsőfokú eljárásban és a fellebbezésében is állította, hogy az ügyféllistát, az ügyfélkört érintő pénzforgalomra vonatkozó adatokat, a rendelkezésre álló egyéb elektronikus kimutatásokat, nyilvántartásokat a nyomozóhatóságtól 2016. július 20. napján vette át, így a szerződés megtámadásáról a tudomásszerzéstől számított 90 napon belül, illetve 2015. szeptember 15. napjától számított egy éves határidőn belül került sor.

A rendelkezésre álló peradatok szerint ezzel szemben a nyomozóhatóság 2017. március 17. napján érkezett adatközléséből megállapíthatóan a felszámoló a nyomozóhatóságtól már 2016. március 23. napján átvette a felperes keresetével érintett kölcsönszerződést, illetve az ahhoz kapcsolódó dokumentumokat is. Egyetértett az ítéletábra a törvényszék vélekedésével abban, hogy ettől az időponttól kezdődően a felszámolónak már lehetősége nyílt az iratanyag áttekintésére, annak rendszerezésére és az abban történő állásfoglalásra is, hogy kívánja-e a perbeli kölcsönszerződések bíróság előtti megtámadását. Az ítéletábra álláspontja szerint ugyanis a Cstv. 40. § (1) bekezdés b) pontjára alapított feltűnően aránytalan értékkülönbséggel megkötött ügyletek megtámadhatóságának a felismeréséhez a felszámolónak elegendő volt a keresettel támadott kölcsönszerződések ismerete. Abból ugyanis megállapítható volt, hogy az alperes a felperesnek 20 – illetve 26%-os mértékű hozam mellett egy év lejáratral nyújtott kölcsönt, mellyel az alperes a lejáratot követő napon volt jogosult rendelkezni.

Ezen az állásponton nem változtat az sem, hogy a felperes a keresetét a Ptk.-ra alapítottn is előterjesztette, és kérelme az eredeti állapot helyreállítására is irányult. Kétségtelen, hogy az aránytalan értékkülönbözetre nézve a régi Ptk. 201. §-hoz kapcsolódó bírói gyakorlat, illetve a PK. 267. számú állásfoglalás az irányadó, azzal a különbséggel azonban, hogy nem az értékkülönbözöt arányos részét kell kiküszöbölni, hanem a teljes értékkülönbség visszatérítésére kell törekedni. Ebben a körben kiemeli az ítélet tábla azt is, hogy ha a Ptk.-n alapuló megtámadási határidő a felszámolás kezdő időpontja előtt már eltelt, a felszámolónak csak a Cstv. 40. §-a szerinti megtámadásra volt lehetősége. A felszámolás megindulása, a felszámoló kijelölése, az iratok átvétele a Ptk.-n alapuló megtámadási jogot nem éleszti fel.

Hangsúlyozza a másodfokú bíróság – egyetértve a törvényszék álláspontjával –, hogy nem a megtámadott szerződésről való tudomásszerzés, hanem a megtámadási okról való tudomásszerzés időpontjának van jelentősége a 90 napos megtámadási határidő számításánál. Arra pedig a törvényszék ítéletében helytállóan hivatkozott, hogy a kölcsönszerződésben írt hozam felszámoló által állított feltűnő értékaránytartalansága már a kölcsönszerződések tartalma alapján felismerhető volt, ehhez nem volt szükség a nyomozóhatóság részéről 2016. év július 20. napján továbbított elektronikus kimutatások, nyilvántartások ismeretére.

Mindezeket figyelembe véve helytállóan járt el az elsőfokú bíróság, amikor a felperes keresetét elutasította.

Alapvetően érvel felperes a fellebbezésében azzal, hogy a hitelezői igénybejelentések miatt nem volt abban a helyzetben, hogy a kereset megindításáról határozzon. A felperesi társaság felszámolásának az elrendelésére 2015. szeptember 15-én került sor, így a hitelezők számára a követelések bejelentésére nyitva álló 180 napos határidő 2016. március 15-én letelt, tehát azt megelőzően, hogy a felszámoló 2016. március 23-án az iratokat a nyomozóhatóságtól átvette.

Megalapozatlan továbbá a felperes perköltséget érintő fellebbezése is. Az első fokon eljáró bíróság az alperesi jogi képviselő ügyvéd munkadíját a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (2) bekezdés a) pontja (helyesen: a) és b) pontja) alapján, a pertárgyérték 3-5%-hoz igazodó mértékben, áfával növelt összegben állapította meg. Ezt találta arányban állónak az alperesi jogi képviselő által kifejtett jogi képviselési tevékenységgel, értékelve az alperesi jogi képviselő által szerkesztett beadványok számát és a tárgyaláson való jelenlétét is. Az ítélet tábla az elsőfokú bíróság által megállapított összeget nem találta túlzónak, egyetértett azzal az alperesi állásponttal, hogy a kereset elutasításához vezető tények és körülmények feltárására az alperes érdemi perbe bocsátkozása vezetett.

A kifejtettekre figyelemmel az ítélet tábla a törvényszék ítéletét a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján, indokai folytán, a fellebbezésben foglaltakra tett kiegészítéssel helybenhagyta.

A felperes fellebbezése nem vezetett eredményre, ezért a másodfokú eljárással felmerült költségeit maga viseli, megfizetni tartozik továbbá az államnak az illetékfeljegyzési joga folytán le nem rótt, az illetékekről szóló, többször módosított 1990. évi XCIII. törvény 46. § (1) bekezdése alapján megállapított fellebbezési eljárási illetéket, valamint a Pp. 78. § (1) bekezdése alapján alperesnek a másodfokú eljárással felmerült jogi képviselési költségét, melynek összegét az ítélet tábla a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (2) bekezdés, valamint (5) bekezdésében foglaltak alapján, hivatalból, mérlegeléssel, a kifejtett jogi képviselési tevékenységgel arányban állónak állapította meg.

Budapest, 2018. március 28.

Dr. Hunyady Mariann s.k.
a tanács elnöke

Dr. Horváth Andrea s.k.
előadó bíró

Dr. Czifra Veronika s.k.
bíró

A kiadmány hitelül:

bíróági ügyintéző